

In gesprek met...

PASCAL TER BEEKE EN PAUL ZONNENBERG van
JACKETZ door Marjolijn Ponn

Jacketz, The Baked Potato shop, is in de Maarsmansteeg gevestigd, op nummer 10. Dat was ooit een mooi Jugendstilpand, ontworpen door Willem G. Welsing, in opdracht van de Gruyter, het vroegere levensmiddelenconcern dat daar een filiaal had. Helaas zijn veel van de oude versierselen van interieur en gevel verloren gegaan bij de moderniseringdrift van de afgelopen decennia. Het interieur is sober, de oude tegeltableaus zijn weg, net als de mooie ingang. Maar wie weet verandert dat als de op handen zijnde restauratie op basis van teruggevonden tekeningen van vergelijkbare panden en foto's wordt voortgezet. Er zijn al tekeningen gemaakt tijdens een bouwhistorisch onderzoek.

Maarsmansteeg 10 in de tijd van de Gruyter. Foto uit het archief van Jacketz

Ondernemende jongens

Pascal ter Beeke en Paul Zonnenberg, de bedenkers en eigenaren van Jacketz, zijn twee jonge ondernemers met een grote liefde voor de Hollandse aardappel. Grote, gepofte aardappelen gebruiken ze als basis van hun gerechten. Je kiest er een vulling bij van groenten, vis- of vleesgerecht, een aangemaakte salade naar wens aangevuld met noten, kazen of spekjes, of door huisgemaakte sauzen. Op een landgoed in de Betuwe vervaardigde biologische chutneys en sappen zijn er ook te koop. Kwaliteit en duurzaamheid staan bij de keuze van ingrediënten en leveranciers voorop. Veel wordt dan ook bereid met biologisch geteelde producten en zoveel mogelijk uit Nederland. Het ruikt lekker in hun heldere restaurant.

Pascal en Paul zijn al vanaf hun studententijd bevriend. Ze studeerden bedrijfskunde in Amsterdam en Duitsland, met als specialisme *International business*. Na hun bachelor zetten ze hun studie voort in Rotterdam waar ze zich toelegden op *BA – Finance & Investment*, een doctorale opleiding waarmee je bij internationale ondernemingen en banken terecht kan. Zoals veel jongeren maakten ze na hun afstuderen een wereldreis en gingen daarna aan de slag. Paul bij de NUON *Business*, Pascal bij de Amsterdamse vermogensbank bank Kempen & Co. Hun liefste bezigheid bleef echter koken. Dat deden ze tijdens hun studie al en ze gingen er mee door toen ze een baan hadden. “Niet dat conventionele Nederlandse restaurant koken, waarbij je alles keurig op je bord gedrapeerd krijgt en er weinig te kiezen valt”, zegt Pascal, “maar zoiets als de Indische rijsttafel waar je de keuze hebt uit allerlei gerechten.” Bij hun studie hadden ze geleerd om in zakelijke concepten te denken. Wat zou je in ons land kunnen doen?

Bussinesconcept

“Als je naar landen om ons heen kijkt, dan zie je dat Nederland wat eten betreft een ander patroon heeft dan de meeste Europese landen. Daar eet men 's middags warm, dat kan van eenvoudig tot uitgebreid. Wil je in ons land 's middags een warme maaltijd hebben dan krijg je een zwaar menu voorgeschoteld, waar je lang over doet. Voor werken heb je dan geen tijd of energie meer over. Wij wilden lichte, eenvoudige maaltijden opdienen voor een schappelijke prijs tussen de 5 en 10 Euro. Gepofte aardappelen als basis zagen we in de Angelsaksische landen, Duitsland, Rusland en Turkije. Daar heb je grote variatie in aardappelgerechten. De bereiding verschilt van land tot land. De Schotten houden het eenvoudig, de

Turken zijn exuberant. De aardappel is een prachtig, puur geval. Hij is veel leuker en je kan er meer mee doen dan met een broodje. Voor we met Jacketz begonnen hebben we advies gevraagd aan bedrijven, die onze vaste toetsers zijn geworden voor nieuwe dingen. Een goede graadmeter heb je nodig, niet alles wat je bedenkt is uitvoerbaar of levert wat op maar de schoorsteen moet wel roken.”

Leiden

“De naam Jacketz komt van *Jacket Potato*, ofwel aardappelen in de schil. We hadden in Amsterdam willen beginnen, maar kwamen bij Leiden uit. Daar begonnen we twee jaar geleden met dit restaurant. Waarom nou net in Leiden? Leiden is een compacte stad, je bent er zo doorheen. Alles in de binnenstad is er op loopafstand en dus makkelijk te vinden. Het is bovendien een stad met veel buitenlanders, ze studeren er, werken bij Estec (het centrum van de Europese ruimtevaartactiviteiten in Noordwijk), of het Leidse *Bio Science Park*. Ook de universiteit trekt veel buitenlanders, en niet te vergeten het LUMC. Daar mikken we op. Buitenlanders houden wel van een snelle, aangeklede tussenmaaltijd zonder kapsones. Heb je de mensen eenmaal veroverd en zijn ze vaste klant, dan waarschuwen ze hun vrienden en familie en de rest gaat vanzelf, via *facebook* of andere sociale netwerken. Over aanloop hebben we niet te klagen. Het zit hier altijd vol, vooral ‘s avonds. We zitten midden in het centrum en bijna iedereen die van de ene kant van de stad naar de andere wil loopt hier langs.”

Pand

“De Maarsmansteeg is een mooie plaats voor een restaurant. Hij vormt de verbinding tussen de Pieterswijk en Pancras, de twee oudste wijken van Leiden. Wie lopend van het Rapenburg naar de Mare wil neemt de Maarsmansteeg. Vroeger was het een van de chicste straten van de stad, wat nog te zien is aan de winkelpanden. Er zijn hele mooie bij zoals dat van ons, wat een zuivere Jugendstil gevel heeft. Als je goed kijkt dan zie je nog verschillende mooie ornamenten. Hierbinnen moeten tegeltableaus hebben gezeten en ook de toegangsdeur moet glorieus zijn geweest, met een mooi bovenlicht van gebogen hout en glas, zoals je dat nog hebt op de hoek van de Maarsmansteeg en de Breestraat, waar vroeger de kledingwinkel Timmermans zat of verderop in de Breestraat, de interieurwinkel van Hasselman en Pander. Het zou mooi zijn als de

restaurant van ons pand zou worden voltooid en de oude ingang in ere zou worden hersteld. Wij hopen dan ook dat de eigenaar, de heer Fisser, die veel panden in Leiden bezit, hier snel werk van maakt. Aan ons zal het niet liggen, wij hebben hem van alle tekeningen en informatie voorzien en zitten hem behoorlijk achter de broek.”

Hier op de begane grond was de winkel van De Gruyter, boven was het kantoor. De baas vond dat de meisjes die bedienden netjes moesten lopen, en liet ze dat speciale winkelloopje-niet te grote passen en rechtop, de handen langzij—oefenen als ze hem zijn koffie brachten. Dat vertelde een van de vrouwen die hier vroeger achter de kassa stond, een van de dames op de foto.

De meisjes van De Gruyter in de Maarsmansteeg rond 1950, foto uit het archief van Jacketz

Verwachtingen

We zijn nu twee jaar bezig. Zeven dagen per week zijn we van 12 uur 's middags tot 10 uur 's avonds open. Behalve voor onze restaurantgasten koken we voor grote gezelschappen. Op feesten bij Augustinus, Minerva, Quintus, de *International Students Club* en nu weer voor El Cid. Zo maak je naam bij studenten. We hebben nu negen man in dienst, vooral studenten en scholieren en willen binnenkort uitbreiden met een filiaal in Amsterdam. Jacketz zou een restaurantketen kunnen worden met duurzaamheid als kenmerk, waar lokale producten worden gebruikt die op een biologisch verantwoorde manier zijn geteeld. We werken samen met coöperaties die zich daarop toeleggen.

Het is jammer dat de Nederlanders niet weten wat je met een aardappel allemaal kan doen. In de supermarkten vind je van die kruimige of vastkokende, nogal smakeloze exemplaren. De beste Hollandse aardappelen zijn helaas voor de export. In het buitenland waarderen ze onze aardappelen meer dan wijzelf. Bekijk dit exemplaar eens.

Is hij niet prachtig? Van het zetmeel in die aardappel kan je van alles maken. Dat bestaat uit polymeren, die je in kunststof toe kunt passen. Ons eigen Jacketz bestek, wat zou dat prachtig zijn. Zover zijn we nog niet, maar we zijn gelukkige mensen. We zijn tevreden dat we dit product zo lekker kunnen toepassen. ◀

Horeca en Evenementen

EL CID: FEESTWEEK, RECLAMEWEEK OF OORLOGSWEEK? Door Clariet Boeye

Vrijdag, 19 augustus, de laatste dag van de El Cid week, de introductieweek voor de aankomende studenten in Leiden. Op dit moment klinkt er op de straat voor het verenigingsgebouw van Augustinus prettige relaxte muziek, loungemuziek, rustige jazzy klanken niet onplezierig om bij te werken. Dat begon wel anders afgelopen maandag. Feestweek! Zeggen de studenten. Feestweek? “Het lijkt wel een grote reclameweek!” zegt een aankomende studente tegen een journalist van het Leidsch Dagblad op 18 augustus. Maar het is meer dan dat.

Wij waren het weekend daarvoor teruggekomen van een stille vakantie op het Franse platteland. Ik zag er tegenop om weer naar de stad te gaan. Maar het was hier ook heerlijk rustig, tot dat wreed verstoord werd op maandag 15 augustus klokslag 11.00 uur.

Een dreunend ritme dendert over de gracht. De El Cid week is begonnen. Na een uur ga ik poolshoogte nemen. Hoe lang gaat dit duren? De hele week, mevrouw, het is de El Cid week, alsof dat alles verklaart. Dat bestuurslid, wijst de jongen mij, gaat er over. Zij zegt, wapperend met haar prachtige lange wimpers, dat het die maandag tot 20.00 uur gaat duren. Ik protesteer. Dat is gewoon te lang. Ik heb er last van en ik niet alleen; er werken heel wat mensen in de buurt, die hebben er ook last van. “Maar mevrouw, het is feest! We hebben er een vergunning voor! Het mag! We hebben voor de muziek betaald, het is disco vandaag! En we hebben van te voren overal een briefje in de bus gedaan!” alsof dat een

vrijbrief is voor lawaai. Ze wil wel de bassen wat zachter laten zetten. En de volgende dagen zal het rustiger zijn, belooft ze, meer lounge. ’s Middags kruip ik met een boek en oordoppen in mijn oren in bed, alle ramen potdicht, ondanks het prachtige weer. Het duurt inderdaad tot acht uur ’s avonds. Eindelijk rust... ik zet het raam open...en dan schalt er denderde muziek over de gracht. Het komt van het studentenhuis aan de overkant. Ze zitten met zo’n twintig mensen op straat, vuurkorf aan, eten en drank op tafel en een enorme geluidsbox ernaast. Ik houd het een tijdje vol. Dan stap ik er toch maar weer op af. “Maar mevrouw, het is El Cid. Het is feest!” Een lichte hoon in hun stem, dat ik dat nou niet snap. “Maar jullie hebben vast geen vergunning. En ik heb al de hele dag de muziek van Augustinus aan moeten horen.” “Ja, dàar hebben wij ook veel last van gehad!”

Na een paar dagen met overal dreunende muziek in de stad dringt het tot me door, dat dit inderdaad geen feest is, die eerstejaars heeft gelijk, maar dit is zelfs geen reclame, dit is een in alle hevigheid ontbrande concurrentiestrijd tussen de verschillende studentenverenigingen. Ze gebruiken de moderne versie van primitief tromgeroffel om de aandacht te trekken: disco! Het zijn straatgevechten. Het gaat hard tegen hard. De club met de luidste dreun zal de meeste leden werven. Net als bij een gewoon gevecht vallen de klappen ook hier waar ze niet horen: bij de gewone burger. En die heeft maar twee mogelijkheden: capituleren of vluchten. De burens van Augustinus zijn wijselijk weggegaan. Ik zorg voor hun poezen. Een van de twee heeft zich ergens diep in het huis verstopt, de andere komt klagelijk miauwend naar beneden. Een vriend biedt voor volgend jaar zijn huis buiten de stad aan, gelukkig, wij hebben tenminste een onderduikadres.

Maar vandaag is de strijd gestreden dus kan de muziek nu relaxed en jazzy zijn, zonder tromgeroffel. De buurpoezen van Augustinus komen tevreden uit hun schuilplaats tevoorschijn.

En waar komt toch die naam El Cid vandaan? Direct komt de Spaanse held El Cid in gedachten, meeslepend gespeeld door Charlton Heston met Sophia Loren als geliefde in een epische film in de jaren ‘60. El Cid, zegt Wikipedia, kan verwijzen naar de Spaanse ridder Rodrigéz Díaz de Vivar (1043-1099). Hij kreeg de bijnaam El Cid Campeador, heer kampioen, vanwege zijn heldhaftigheid op het strijdveld. Maar het zou toch merkwaardig zijn om

